

vi tage dette i Betragtning, er det ingen Overdrivelse at mene, at som Statens Indtægter i 1906—07 vare ca. 100 Mill. Kr., regnskabsmæssigt beregnede paa strengeste Maade, ville de i Virkeligheden i det kommende Finansaar, hvis Budget vi nu skulle behandle, efter al Sandsynlighed ved dets Slutning udvise en regnskabsmæssig Indtægt af 110 Mill. Kr.". Man lægge Mærke til dette: det er „ingen Overdrivelse"; nej, det er tværtimod „regnskabsmæssigt". Saa afbrød min ærede Forløber, Dr. Birck, og sagde: „Skulle vi sige 90 Mill. Kr.". Det ærede Medlem fra Ringsted vendte sig strengt til ham og sagde: „Nej, vi skulle sige det, jeg siger, for det er rigtigt". Men det var desværre galt. Da Regnskabet kom, viste det sig, at det var galt. Det var desværre Birck, der for saa vidt fik Ret, som Indtægten blev noget nær, som han angav; den blev nemlig nogle og 90 Mill. Kr., altsaa uhyre langt fra de 110 Mill. Kr.

Men det ærede Medlem fra Ringsted tænkte sig altsaa alvorligt, at vi vilde gaa frem i det kommende Aar, og derfor taler han haanligt om et kommende Underskud og siger, at det at foreslaa Skatter, saaledes som Finansminister Lassen foreslog, vilde være rimeligt, hvis vi virkelig en Dag stod overfor et Underskud. Det ærede Medlems Udtalelser lød saaledes: „Men lad os først se det Underskud lige i Øjnene, før vi tage Hatten af for det og bevilge nye Skatter. Der er ingen Grund til, fordi man maler et saadant Spøgelse paa Væggen, straks at honorere det med nye Skatter". Jeg maa sige, at det Spøgelse bøjede sig allerede hen over det ærede Medlems Skulder i det Øjeblik. Det var en ganske ualmindelig Blindhed i det Øjeblik ikke at kunne se, at vi gik daarlige Tider i Møde. Ja, nu vide vi det jo alle sammen. Nu have vi haft det ene Underskud efter det andet, og man kan nok sige, at det er let nok at være bagklog. Men nu maa vi for det første slaa fast, at egentlig Profet er det ærede Medlem fra Ringsted altsaa ikke, eller hvis han er Profet, er han det ligesom den Profet, Tiresias, som sagde: Naar jeg forudsiger noget, saa slaar det til eller — det slaar ikke til; thi Guderne have givet mig Spaadommens Gave. Nu slog det altsaa ikke til. Nu mente det ærede Medlem altsaa, som han udtrykte sig, at der overhovedet ikke var noget som helst Menneske her i Landet af dem, der give sig af med Politik eller offentlige Anliggender, som ikke antog, at vi vilde gaa frem. Det ærede Medlem maa altsaa anse Folk, som give sig af med Politik, for at være dummere

end tilladeligt; thi Folk, der i al Beskedenhed beskæftigede sig blot med økonomiske Anliggender, Forretningsfolk, kunde tydeligt se det.

Lad mig blot gøre opmærksom paa nogle enkelte iøjnespringende Kendsgerninger. Lige fra Januar 1907 vare alle økonomiske Fagblade fulde af Afhandlinger om den kommende Verdenskrise. I Marts 1907 udbrod den første af disse Kriser, den store Krise paa Jernbanemarkedet i Wall-Street i New York. Om Sommeren, i August Maaned, samtidig med Bombardementet af Casa-Blanca, forfærdedes den finansielle Verden ved, at Bank of England overfor Amerikas Guld sugning paa et usædvanligt Tidspunkt forhøjede sin Diskont, og da vi kom hen i Efteraaret, var Kampen om Guldet Verden rundt i fuld Gang. Og hvad var der sket herhjemme, som kunde aabne det ærede Medlems Øjne? Ja, her var først og fremmest sket det, at Centralbanken havde været lige ved at bryde sammen og kun ved en Anstrengelse i yderste Øjeblik var bleven frelst fra at lide den samme Skæbne, som senere Grundejerbanken og Detailhandlerbanken fristede. Her var sket det, at samtidig med den nævnte Diskontoforhøjelse fra Bank of Englands Side var Sterlingkursen herhjemme i Maanedens Løb stegen flere Points over Guldpunktet, og dette fortsattes ind i September Maaned, saa Danmark overhovedet aldrig havde set saa højspændte Sterlingkurser. Derefter steg ogsaa Reichsmarkkursen, og de københavnske Bankers Tilgodehavende i Udlandet naaede ultimo November helt ned til 21¾ Mill. Kr. eller 13⅓ Mill. Kr. mindre, end det var ultimo Januar, et Standpunkt, man ikke havde set i umindelige Tider. Og til Trods for, at Danmark netop i de daværende Efteraarsmaaneder paa Grund af det gunstige Vejr havde en ualmindelig stor Udførsel af Landbrugsprodukter, saaledes at man maatte gaa ud fra, at Landets Betalingsbalance netop maatte være særlig gunstig paa dette Tidspunkt, saa man altsaa, hvorledes Guldet, Pengene, løb ud mellem Fingrene paa samtlige Banker. Alt dette er glædeligt undgaaet det ærede Medlem fra Ringsteds Opmærksomhed. Da han staar her og taler, ser han kun en voksende Guldfloed, ja, hans Fantasi er end ikke saa levende, at han er i Stand til at tænke sig, at der kan være et eneste Menneske indenfor den politiske Verden, som havde andre Anskuelser. Nu forstaar man altsaa, at naar dette var Baggrunden, saa maatte de Herrer kunne gaa til frejdigt at smide Stats-